

★ 4 ★

AMÉLIIN STÍN

Venku kvílí vítr a Amélie vchází do přívěsu. Tessa si zrovna nalévá do hrnku horké bláto, a když se otočí, vylekaně nadskočí. Jako malé kotě. „Amélie! Vůbec jsem tě neslyšela přicházet!“

Amélie klouže po podlaze přívěsu, kleká si a potom si na mě lehá. Některé dny potřebuje Amélie kapesník na její slzy. Jiné dny zas potřebuje vdechovat vůni mého kožichu. Dneska je den vdechování. Vlasy má na hlavě zamotané jako provazy, a já ji mám moc ráda, a tak si navzájem vdechujeme kožichy.

Amélie je jako stín. Stíny jsou buď před vámi, nebo za vámi. Amélie je ten druhý případ. Myslím, že kdyby se z ní stal stín před vámi, tak by se trošku častěji usmívala. Kdyby před sebou ten dlouhý stín viděla, tak by jí mohl pomoci.

Tessa přechází přes přívěs až k oknu, a zatahuje babiččiny krajkové závěsy. Světlo prosvítá dírami v krajce a na stěnách jsou tak vidět světelné tečky. Stín si tu hru světla užívá.

„Jak to včera šlo na logopedii, Amy?“ ptá se něžně Tessa, jako chmýří pampelišky. „Snažila ses říct *Luna*, jak jsme se dohodly?“

Amélie krčí rameny a zavírá oči. Pod nimi svítí tmavé fialové kruhy, které hoří únavou. Cítím ji jako ozvěnu. Amélie nespí moc dobře. Noční můry ji nenechají. Pevně mě tiskne.

Stíny jsou ti nejlepší přátelé, jaké můžete mít.

„Co říkáš na skupinovou terapii?“ ptá se Tessa. Ze způsobu, jakým se Tessa ptá, z tónu hlasu, z jejího těla, jak sedí na úplném okraji židle, je jasné, že chce vidět příkývnutí, které by znamenalo *bylo to fajn*.

Amélie mě objímá zase o něco pevněji. Vzduch v místnosti těžkne. Výraz ve tváři Amélie potemní. Neodpovídá. Trochu se pod ní zavrtím, aby řekla *ano*. Odtahuje se ode mě a kouká na mě s jiskrou v oku, jako kdyby přesně věděla, o co se snažím. Jako kdyby mě přistihla loudit dobroty.

„Jsem přesvědčená, že komunikace s ostatními by ti mohla opravdu pomoci,“ říká Tessa a upíjí ze svého hrnku s blátem. Já i Amélie obě slyšíme ta slova, která Tessa sice neřekla nahlas, ale i tak se nad námi vznáší jako bublina. *Možná bys díky nim mohla zase začít mluvit*.

„Ráda bych, aby ses k nám příště znovu přidala.“ Tessa podává Amélii oreo sušenku, její oblíbenou. „Co ty na to?“

Amélie ví, že když si od ní sušenku vezme, tak tím vlastně souhlasí a bude muset znovu přijít. Tak teď komunikuje, souhlasem a nesouhlasem. Musí to pro ni být opravdu těžké.